

Execution and serving of criminal punishment in the form of imprisonment depending on the type and form of the crime

Виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі залежно від виду і форми вчинення злочину

Oleksandr Krykushenko

Key words:

imprisonment, execution and serving of punishment, types of criminal offense, forms of commission of a criminal offense.

Ключові слова:

позбавлення волі, виконання та відбування покарання, види кримінального злочину, форми вчинення кримінального злочину.

Актуальність запропонованих у науковій публікації питань обумовлюється необхідністю розробки нових та ефективному використанню сталих науково-практичних форм і методів застосування кримінального покарання у виді позбавлення волі.

Сучасний рівень злочинності в Україні свідчить про широку розповсюдженість у суспільстві злочинного способу життя. Наявність злочинності, у тому числі і політичної, транснаціональної, організованої, професійної, розширює можливості вибору особистістю варіанту людської діяльності, яка включає і злочинний варіант її прояву¹.

Стрімкий ріст розшарування населення за фактичним рівнем життя детермінує виникнення маргінальних соціальних груп, представники яких є носіями системи цінності і норм антагоністичних загально-суспільним, внаслідок чого вони не можуть посідати чіткої позиції у системі суспільних відносин².

Ці обставини також провокують виникнення нових видів злочинів і форм їх вчинення, що урешті-решт потребує відповідних змін у здійсненні процесів виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі з урахуванням цих об'єктивних явищ.

До сучасних ґрунтовних наукових досліджень з проблем класифікації видів злочину, диференціації та індивідуалізації призначення, виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі, у межах окремого інституту кримінальної відповідальності, звертали свою увагу: Л.В. Багрій-Шахматов, О.М. Бандурка, О.М. Джужа, Т.А. Денисова, А.П. Закалюк, Л.М. Давиденко, І.М. Даньшин, А.Ф. Зелінський, О.М. Литвак, В.П. Бахін, Н.С. Карпов, О.Г. Колб, І.С. Яковець та інші.

Означені вище обставини визначають безпосередній зв'язок теми наукової публікації зі «Стратегією реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки», яка була затверджена Указом Президента України від 20.05.2015 року, за №276/2015³.

Метою наукової публікації є проведення сучасного аналізу процесу реалізації принципів диференціації та індивідуалізації виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі.

У загально-теоретичному розумінні поняття «класифікація, диференціація та індивідуалізація» означають: «об'єднання будь-яких явищ за спорідненими ознаками; розподіл цілого на різні форми і ступені; виокремлення особи за її особистісними якостями і ознаками».

¹ Бандурка О.М. Тисячоліття злочинності в Україні : [монографія] / О.М. Бандурка – Харків : Золота миля. 2015. – С. 465.

² Кримінологічний довідник / за ред. О.М. Бандурки, О.М. Джужа, О.М. Литвинова. – Харків : Діса плюс, 2013. – С. 230.

³ Про стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки : Указ Президента України від 20.05.2015 року №276/2015 // Урядовий кур'єр від 26.05.2015 року. – № 92.

Класифікація діянь, які є злочинами закріплюється у 339 статтях особливої частини Кримінального кодексу України, які своєю чергою об'єднуються у 20-ти розділах цієї частини⁴.

У свою чергу злочини, згідно зі ст. 12 КК, класифікуються за ступенем тяжкості на: а) злочини невеликої тяжкості; б) середньої тяжкості; в) тяжкі злочини; г) особливо тяжкі злочини.

При цьому загальним критерієм класифікації й одночасно диференціації злочинів є строк передбаченого покарання у виді позбавлення волі.

Слід підкреслити, що питанням кримінально-правової і кримінологічної класифікації приділяли увагу відомі українські вчені.

Так, А.Ф. Зелінський пропонував покласти в основу кримінологічної класифікації єдність або подібність особистісних якостей людини, які виявляються у різних життєвих ситуаціях⁵.

Як зазначає А.П. Закалюк, коли зазначену класифікацію стали застосовувати у практичній дослідницькій площині, виявилось, що запропоновані підстави групування дуже важко ідентифікувати, сполучати, предметно визначати. До того ж вони мають багато складових різновидів, що охоплюють майже всю Особливу частину Кримінального кодексу та не відрізняються типово визначеною ситуацією їхнього вчинення⁶.

Професор О.М. Литвак трансформував групування усіх видів злочинів у чотири блоки: а) загально-корисливі злочини; б) агресивні некорисливі злочини; в) економічні злочини; г) неагресивні й некорисливі злочини (які відображають правовий нігілізм, свавілля та необачність порушників)⁷.

Цілком схвалюючи запропоновану класифікацію, А.П. Закалюк надає пропозиції щодо її удосконалення у наступних напрямках: а) приведення різних підстав диференціації (мотиви, засоби, способи, сфери та інше) до однопорядковості; б) врахування різного характеру потреб, що обумовлюють однакові мотиви, передусім корисливі, а також різного психофізіологічного та психічного стану особи, що передують агресивному ставленню; в) врахування різного ступеня тяжкості, суспільної небезпечності злочину та особи, яка його вчинила, залежно від форми прояву останнього, зокрема злочинної діяльності, особливо за організованого забезпечення останньої; г) диференціювання залежно від мотиву діяння і ситуації його здійснення і ситуації його здійснення в їх обумовлюючому сполученні щодо неагресивних й некорислих злочинів⁸.

Ще одну схему кримінологічної класифікації злочинів розробляли О.М. Бандурка і Л.М. Давиденко. Вона мала лише 3 рівні. Перший – диференціація злочинів за їх вчиненням в основних сферах життєдіяльності (суспільна діяльність, побут та дозвілля); другий – розподіл трьох названих груп на декілька підгруп за ознаками, що мають найбільше кримінологічне значення для цієї підгрупи; третій – диференціація злочинів за ознаками форми вини, антисуспільної спрямованості, соціального становища осіб, які вчинили злочини⁹.

Автор поділяє пропозиції А.П. Закалюка про доповнення ст. 11 КК України вказівкою на форми, в яких вчиняється злочин, а також визначенням у цій статті понять категорії «злочинний вчинок» і «злочинна діяльність».

У зв'язку з цим, пропонується наступна редакція ст. 11 КК України:

1. Злочином є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину у формі злочинного вчинку або злочинної діяльності.

⁴ Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.

⁵ Зелінський А.Ф. Про кримінологічну класифікацію злочинів / А.Ф. Зелінський // Проблеми соціалістичної законності. – Х., 1978. – С. 212.

⁶ Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика / А.П. Закалюк – Кн. 1. Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – Київ : Ін Юре, 2007. – С. 164.

⁷ Литвак О.М. Державний контроль за злочинністю (кримінологічний аспект) : автореферат дис. на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук / О.М. Литвак. – Харків, 2002. – С. 10.

⁸ Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика / А.П. Закалюк – Кн. 1. Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – Київ : Ін Юре, 2007. – С. 165.

⁹ Бандурка О.М. Злочинність в Україні: причини та протидія / О.М. Бандурка, Л.М. Давиденко. – Харків, 2003. – С. 15.

2. Злочинним вчинком є одноразове винне суспільно небезпечне діяння. Злочинна діяльність – це система окремо мотивованих цілеспрямованих неодноразових злочинних, інших протиправних і не протиправних діянь суб'єктів злочину та інших суб'єктів, причетних до нього, вчинених з прямим умислом, підкорених у кінцевому рахунку спільному мотиву та єдиній меті забезпечення умов здійснення і підтримання цієї діяльності, її подальшого розвитку.

У зв'язку з доповненням ст. 11 КК України частиною другою, нинішня ч. 2 цієї статті стане ч. 3¹⁰.

Вказівками на вчинення злочину у форми злочинної діяльності доцільно також доповнити ч. 4 ст. 28 КК України і п. 2 ч. 1 ст. 67 КК України.

Дискусійним може бути також пропозиція щодо включення «вчинення злочину у формі злочинного вчинку» до переліку обставин, які пом'якшують покарання (ст. 66 КК України).

Положення про те, що кримінально-виконавче законодавство України, виконання і відбування покарання у виді позбавлення волі ґрунтується на принципі диференціації та індивідуалізації виконання покарань закріплено у ст. 5 Кримінально-виконавчого кодексу України (надалі – КВК)¹¹.

Попри те, що його нормативного закріплення в окремій статті Кодексу не має, основні вимоги цього принципу містяться у цілій низці статей КВК: ст. ст. 5, 6, 7, 8, 10, 18, 20, 86, 88, 89, 91, 92, 93, 94–101 та інших.

Головна мета класифікації засуджених закріплюється також у Мінімальних стандартних правилах поводження з ув'язненими.

«67. Метою класифікації є: а) виокремлення ув'язнених від тих, які завдяки своєму злочинному минулому або негативним рисам характеру, погрожують здійснювати на їх злий вплив; б) розділення ув'язнених на категорії полегшує роботу з ними з метою повернення їх до життя в суспільстві.

68. Роботу з різними категоріями ув'язнених слід проводити, як тільки можливо, у різних установах, або різних відділеннях однієї установи»¹².

Тобто Правила вказують на окрему категорію ув'язнених, які мають «злочинне минуле» і яких потрібно утримувати окремо від інших ув'язнених, в окремих установах або в установах, які забезпечують роздільне тримання різних категорій засуджених.

Саме у класифікації засуджених на однорідні групи, розподілу їх до кримінально-виконавчих установ різного рівня безпеки, які забезпечують суворо роздільне тримання різних категорій засуджених, а також у диференціації карно-виховного впливу на ці категорії має бути реалізований принцип диференціації виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі.

На цей час виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі згідно зі ст. 18 і ст. 19 КВК, здійснюється у виправних колоніях різного рівня безпеки, в яких утримуються різні категорії засуджених у залежності від статі, віку, судимості, форми вини і ступеню тяжкості злочину.

У виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання відбувають покарання: засуджені вперше до позбавлення волі за злочини, вчинені з необережності, злочини невеликої та середньої тяжкості, а також особи, переведені з колоній мінімального рівня безпеки з загальними умовами тримання і колоній середнього рівня безпеки у порядку, передбаченому цим Кодексом.

У виправних колоніях мінімального рівня із загальними умовами тримання відбувають покарання – чоловіки, вперше засуджені до позбавлення волі за злочини невеликої та середньої тяжкості; жінки, засуджені за злочини невеликої та середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі злочини. У секторі середнього рівня безпеки виправної колонії цього виду можуть відбувати покарання також жінки, засуджені до довічного позбавлення волі.

¹⁰ Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика / А.П. Закалюк – Кн. 1. Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – Київ : Ін Юре, 2007. – С. 155.

¹¹ Кримінально-виконавчий кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3–4. – Ст. 21.

¹² Мінімальні стандартні правила поводження з ув'язненими, прийняті Генеральною асамблеєю ООН 30.03.1955 року. [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://www.un.org/ru/documents/ depl_conv/conventions/prison.shtml.

У виправних колоніях середнього рівня безпеки відбувають покарання – жінки, засуджені до покарання у виді довічного позбавлення волі, жінки, яким покарання у виді смертної кари або довічного позбавлення волі замінено позбавленням волі на певний строк у порядку помилування або амністії; – чоловіки, вперше засуджені до позбавлення волі за тяжкі та особливо тяжкі злочини; – чоловіки, які раніше відбували покарання у виді позбавлення волі; – чоловіки, засуджені за вчинення умисного злочину середньої тяжкості у період відбування покарання у виді позбавлення волі; – засуджені, переведені з колоній максимального рівня безпеки у порядку, передбаченому цим Кодексом.

У виправних колоніях максимального рівня безпеки відбувають покарання: – чоловіки, засуджені до покарання у виді довічного позбавлення волі; – чоловіки, яким покарання у виді смертної кари замінено довічним позбавленням волі; – чоловіки, яким покарання у виді смертної кари або довічного позбавлення волі замінено позбавленням волі на певний строк у порядку помилування або амністії; – чоловіки, засуджені за умисні особливо тяжкі злочини; – чоловіки, засуджені за вчинення умисного тяжкого або особливо тяжкого злочину у період відбування покарання у виді позбавлення волі; – чоловіки, переведені з колоній середнього рівня безпеки у порядку, передбаченому цим Кодексом.

У слідчих ізоляторах відбувають покарання засуджені, які залишені (за їхньою згодою) для робіт з господарського обслуговування у порядку ст. 89 КВК, тобто: – вперше засуджені до позбавлення волі за злочини невеликої тяжкості або середньої тяжкості чи необережні тяжкі злочини.

У виховних колоніях відбувають покарання у виді позбавлення волі на певний строк стосовно засуджених неповнолітніх (ст. 19 КВК).

Подальша диференціація засуджених до позбавлення волі у виправних і виховних колоніях здійснюється шляхом роздільного тримання різних категорій засуджених.

Так, згідно зі ст. 92 КВК у колоніях встановлюється роздільне тримання: чоловіків і жінок, неповнолітніх і дорослих. Вперше засуджені до позбавлення волі тримаються окремо від тих, які раніше відбували покарання у виді позбавлення волі.

Роздільно, ізольовано від інших засуджених тримаються: 1) засуджені до довічного позбавлення волі; 2) засуджені, яким покарання у виді смертної кари замінено довічним позбавленням волі; 3) засуджені, яким покарання у виді смертної кари або довічного позбавлення волі замінено позбавленням волі на певний строк у порядку помилування або амністії; 4) окремо тримаються чоловіки, вперше засуджені до позбавлення волі за злочини, вчинені з необережності; 5) окремо (у різних колоніях) тримаються засуджені, які раніше працювали у суді, органах прокуратури, юстиції та правоохоронних органах.

Спеціальним нормативно-правовим актом визначається порядок тримання інфекційно-хворих засуджених у лікувальних закладах місць позбавлення волі і колонії.

Якщо раніше, до прийняття нового кримінального кодексу України (2001), визначення засудженому до позбавлення волі виду колонії належно до компетенції суду, який на підставі ст. 25 КК України, затвердженого Законом України від 28.12.1960 року, визначав у своєму вирокі вид колонії залежно від виду вчиненого злочину¹³, та згідно зі ст. 86 КВК України вид колонії, в який засуджені до позбавлення волі відбувають покарання, визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань¹⁴.

У цьому випадку, спираючись на вимоги ч. 14 ст. 92 Конституції України про те, що виключно законами України визначаються судоустрій, судочинство, організація і діяльність органів і установ виконання покарань, автор пропонує закріплювати порядок визначення засудженому до позбавлення волі виду кримінально-виконавчої установи закритого типу у законі – у Кримінальному кодексі або Кримінально-виконавчому, а також служби пробації, які у своїй діяльності повинні керуватись нормами кримінального процесуального права. Враховуючи значне зростання кількості процесуальних норм у чинному кримінально-виконавчому законодавстві України, створення у структурі ДКВС органів досудового розслідування (п. г ст. 38 КПК України), значне поширення кола суб'єктів здійснення контролю та проведення перевірок, які ніяк не регламентуються (ст. 24 КВК), активне ініціювання спеціальних антикорупційних судів,

¹³ Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 1961. – № 2 – Ст. 14.

¹⁴ Кримінально-виконавчий кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3–4. – Ст. 21.

є не безпідставною пропозиція окремих науковців про створення пенітенціарних судів, або прийняття кримінально-виконавчого процесуального кодексу¹⁵.

Відповідно до вимог ст. 86 КВК України Наказом Міністерства юстиції України від 27.02.2017 р. № 68015 було затверджено «Положення про визначення особам, засудженим до довічного позбавлення волі та позбавлення волі на певний строк, виду колонії, порядок направлення для відбування покарання осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, позбавлення волі на певний строк, арешту й обмеження волі, та їх переведення» (далі – Положення)¹⁶.

Одночасно цей Наказ затверджує Положення про центральну, міжрегіональну комісії та комісію слідчого ізолятора з питань визначення особам, засудженим до довічного позбавлення волі та позбавлення волі на певний строк, виду колонії, порядок направлення для відбування покарання осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, позбавлення волі на певний строк, арешту й обмеження волі, та їх переведення.

Ця категорія засуджених повинна направлятися до виправних колоній максимального рівня безпеки з відбуванням покарання у звичайних житлових приміщеннях.

До виправних колоній максимального рівня безпеки з відбуванням покарання у приміщеннях камерного типу згідно п. 6 р. II Положення направляються засуджені до довічного позбавлення волі; засуджені за умисні особливо тяжкі злочини та, які раніше були засуджені до позбавлення волі за будь-який з 13 видів злочинів, назва яких наводиться у цьому пункті.

Більш ретельно питання первинної класифікації засуджених до позбавлення волі та їх розподіл до установ виконання покарання досліджені І.С. Яковцом¹⁷.

Якщо проблеми кримінологічної та кримінально-правової класифікації і диференціації злочинів (у формі злочинних вчинків або злочинної діяльності) визначаються загальнодержавною стратегією протидії злочинності, її політичної та економічної складовими, то проблема індивідуалізації процесу виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі залишається досі залежною від суб'єктивних оцінок, як щодо ефективності організації і реалізації процесу виконання покарання у виді позбавлення волі, так і до соціально-значущих і суспільно-небезпечних внутрішніх ціннісних установок і мотивів людини, які визначають і спрямовують її минулу, існуючу й майбутню діяльність.

Умовно кажучи, індивідуалізація виконання та відбування цього виду покарання є завершальною стадією процесу реалізації індивідуальної кримінальної відповідальності, яка, виключно у межах кримінального, кримінального процесуального законодавства набуває форму і зміст кримінально-виконавчої діяльності.

Особа, яка вчинила злочин не буде засуджена і не буде мати статусу засудженого: якщо вона не є суб'єктом злочину; якщо вона не буде своєчасно встановлена і у законний спосіб затримана; якщо її вина у вчиненні цього злочину не буде доказана судом у встановленому законом порядку; якщо відносно неї не буде індивідуально винесеного обвинувального вироку суду, який набув чинності і відповідним рішенням судді спрямований до виконання. Тобто кримінально-виконавчі правовідносини не почнуться¹⁸.

На кожній з цих стадій уповноважені державні органи досудового розслідування прокуратури, служби пробації, суду, а також адвокатури, інші учасники кримінального процесу, а також громадські, правозахисні організації збирають та використовують, у межах чинного законодавства про охорону конституційних прав людини на особисте життя відповідну соціально і кримінально-значущу інформацію про людину, яка підозрюється, обвинувачується, засуджується за вчинення злочину.

¹⁵ Севостьянов В.П. Пенітенціарне судочинство: питання конституційного унормування / В.П. Севостьянов // Форум права. – 2013. – № 1. – С. 774-782.

¹⁶ Положення про визначення особам, засудженим до довічного позбавлення волі та позбавлення волі на певний строк, виду колонії, порядок направлення для відбування покарання осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, позбавлення волі на певний строк, арешту й обмеження волі, та їх переведення : Наказ Міністерства юстиції України від 27.02.2017 року №680/5. Зареєстровано у Міністерстві юстиції України 28 лютого 2017 року за № 265/30133.

¹⁷ Яковець І.С. Первинна класифікація засуджених до позбавлення волі та їх розподіл в установи виконання покарань : [монографія] / І.С. Яковець. – Харків : Кроссрууд, 2006. – 208 с.

¹⁸ Степанюк А.Х. Кримінально-виконавчі правовідносини, як форма кримінально-виконавчої діяльності / А.Х. Степанюк // Вісник Акад. прав. наук України. – 2001. – № 2. – С. 189.

На стадії виконання та відбування кримінального покарання у виді позбавлення волі саме вона повинна повністю міститися в особовій справі засудженого задля того, щоб під час тримання засуджених у дільниці карантину, діагностики і розподілу (ст. 95 КВК), за результатами медичного обстеження, первинної психодіагностики і психолого-педагогічного вивчення та на підставі кримінологічної, кримінально-правової характеристики засудженого на нього була складена індивідуальна програма майбутньої соціально-виховної роботи, яка затверджується начальником колонії.

Саме якість цієї індивідуальної програми спроможна сприяти диференційованому виховному впливу на засудженого з метою стимулювання його правослужняної поведінки і повернення його до самостійного загальноприйнятого соціально-нормативного життя у суспільстві.

Створення служби пробації, діяльність якої базується серед інших на принципі диференційного та індивідуального підходу, вперше серед інших основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених (ст. 6 КВК) поєднує у собі системний, цілеспрямований комплекс завдань, починаючи з підготовки досудових доповідей щодо обвинувачених і до здійснення заходів з підготовки осіб, які відбувають покарання у виді позбавлення волі на певний строк, до звільнення (ст. 6 Закону України «Про пробацію»)¹⁹.

Більше того, основний зміст досудової доповіді, порядок складання якої затверджений наказом Міністерства юстиції України 27.01.2017 року № 200/5, повинен бути призначений складанню соціально-психологічної характеристики обвинуваченого (пункти 1-3 розділу III), яка об'єктивно відображає як історію правопорушень і попередніх судимостей, так і категорію злочину, за вчинення якого особа притягається до кримінальної відповідальності²⁰.

На думку автора, сукупна оцінка кримінологічних, кримінально-правових і кримінально-виконавчих характеристик обвинуваченого або засудженого, в яких будуть відображені вид і категорія попереднього і вчиненого злочину, надасть можливість подальшого розвитку досліджень щодо використання поняття форми злочину у процесі виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі.

Анотація

У статті досліджуються питання реалізації принципів диференціації та індивідуалізації виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі залежно від виду і форми вчинення злочину. Підкреслюється міжгалузева природа цих принципів права і діяльності установ виконання покарань та пропонується доповнити їх зміст додатковим критерієм – залежності від форми вчинення кримінального злочину.

Summary

The article explores the implementation of the principles of differentiation and individualization of execution and serving a sentence in the form of deprivation of liberty, depending on the type and form of the crime. The intersectoral nature of these principles of law and the activity of penal institutions is emphasized and it is proposed to supplement their content with an additional criterion – depending on the form of the commission of a criminal offense.

Використана література:

1. Бандурка О.М. Тисячоліття злочинності в Україні : [монографія] / О.М. Бандурка – Харків : Золота миля, 2015 – 640 с.
2. Кримінологічний довідник / за ред. О.М. Бандурки, О.М. Джузи, О.М. Литвинова. – Харків : Діса плюс, 2013. – 412 с.
3. Про стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки : Указ Президента України від 20.05.2015 року №276/2015 // Урядовий кур'єр від 26.05.2015 року. – №92.

¹⁹ Про пробацію : Закон України від 5 лютого 2015 року №160-V11 // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 13. – Ст. 93.

²⁰ Про затвердження Порядку складання досудової доповіді : Наказ Міністерства юстиції України від 27.01.2017 року № 200/5. Зареєстровано у Міністерстві юстиції України 27 січня 2017 року за № 121/29989.

4. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.
5. Зелинський А.Ф. Про кримінологічну класифікацію злочинів / А.Ф. Зелинський // Проблеми соціалістичної законності. – Х., 1978.
6. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика / А.П. Закалюк. – Кн. 1. Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – Київ : Ін Юре, 2007. – 424 с.
7. Литвак О.М. Державний контроль за злочинністю (кримінологічний аспект) : автореферат дис. на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук / О.М. Литвак. – Харків, 2002 – 42 с.
8. Бандурка О.М. Злочинність в Україні: причини та протидія / О.М. Бандурка, Л.М. Давиденко – Харків, 2003.– 382 с.
9. Кримінально-виконавчий кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3–4. – Ст. 21.
10. Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями, прийняті Генеральною асамблеєю ООН 30.03.1955 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.un.org/ru/documents/ decl_conv/conventions/prison.shtml](http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conventions/prison.shtml).
11. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 1961. – № 2 – Ст. 14.
12. Севостьянов В.П. Пенітенціарне судочинство: питання конституційного унормування / В.П. Севостьянов // Форум права. – 2013. № 1. – С. 774-782.
13. Положення про визначення особам, засудженим до довічного позбавлення волі та позбавлення волі на певний строк, виду колонії, порядку направлення для відвідування покарання осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, позбавлення волі на певний строк, арешту й обмеження волі та їх переведення : Наказ Міністерства юстиції України від 27.02.2017 року № 680/5. Зареєстровано у Міністерстві юстиції України 28 лютого 2017 року за №265/30133.
14. Яковець І.С. Первинна класифікація засуджених до позбавлення волі та їх розподіл в установи виконання покарань : [монографія] / І.С. Яковець. – Харків : Кроссрод, 2006. – 208 с.
15. Степанюк А.Х. Кримінально-виконавчі правовідносини, як форма кримінально-виконавчої діяльності / А.Х. Степанюк // Вісник Акад. прав. наук України. – 2001. – № 2. – С. 188-192.
16. Про пробацію : Закон України від 5 лютого 2015 року №160-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 13. – Ст. 93.
17. Про затвердження Порядку складання досудової доповіді : Наказ Міністерства юстиції України від 27.01.2017 року № 200/5. Зареєстровано у Міністерстві юстиції України 27 січня 2017 року за № 121/29989.

Oleksandr Krykushenko,
*Candidate of Juridical Sciences, Chief of the North-East Interregional Department for the
Execution of Criminal Punishments and Probation,
Ministry of Justice of Ukraine*